

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/47/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713210392
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5713210392.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a. s., so sídlom v Bratislave, Košická 56, IČO: 35 838 825, právne zastúpeného spoločnosťou HMG & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 12, IČO: 35 885 459, proti žalovanému: C. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., E. B. B.. XXX/X, v konaní o zaplatenie 2.224.63 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/140/2014-96 zo dňa 04.12.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu, ktorým vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšku **s a** rozsudku okresného súdu **n e d o t ý k a .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 183,471 eur, spolu so 17,30 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 180,756 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 180,756 eur od 22.12.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu. Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd aplikoval na danú vec ust. § 397, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ako aj ust. zákona č. 258/2001 Z. z., § 52 ods. 2, § 101 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z.

Prvostupňový súd dôvodil tým, že postupca Slovenská sporiteľňa a. s. so sídlom v Bratislave a žalovaný dňa 11.01.2006 uzavreli zmluvu o splátkovom úvere, typu „miniúver do 10 minút“ vo výške 30.000,- Sk pri úrokovej sadzbe 17,30 % ročne bez poplatku za poskytnutie úveru, pri poplatku za správu úveru 50,- Sk mesačne, výške splátok 818,- Sk, periodicite splátok mesačne k 20. dňu v mesiaci, pri splatnosti prvej splátky k 20.02.2006 a konečnej splatnosti úveru k 20.12.2010 s tým, že úroky boli splatné vždy posledný deň kalendárneho mesiaca. Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola 9,98 % a bola vypočítaná z hodnoty celkových nákladov dlžníka spojených s úverom a výšky poskytnutého úveru. Listom 28.12.2010 postupca žalovanému oznámil, že pohľadávku voči nemu, v tom čase vo výške 2.224,63 eur, postúpil žalobcovi. Toto oznámenie žalovaný prevzal podľa podpísanej doručky 14.02.2011. Túto skutočnosť podľa okresného súdu preukazuje aj zmluva o postúpení pohľadávok, ktorú žalobca predložil do súdneho spisu. Spôsob splácania úveru potom preukazovali výpisy z úverového

účtu, ktoré žalobca pripojil do súdneho spisu. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok sa stal žalobca veriteľom voči žalovanému v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb.).

Okresný súd dospel k presvedčeniu, že žalobe nemožno vyhovieť v celom rozsahu, a to vzhľadom na preukázané skutočnosti.

Podľa prvostupňového súdu charakter právneho vzťahu, ktorý vznikol úverovou zmluvou medzi bankou a žalovaným, bol vzhľadom na postavenie banky ako dodávateľa a žalovaného ako spotrebiteľa právnym vzťahom, ktorý vznikol zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Aj keď základný právny rámec pre úverovú zmluvu upravujú ust. § 497 až § 507 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb.), na právne vzťahy vzniknuté pri poskytnutí spotrebiteľského úveru mimo vtedy platného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je nutné aplikovať v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb.) ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vždy, ak je to na prospech spotrebiteľa. Podľa predpisov občianskeho práva, konkrétne podľa Občianskeho zákonníka je nutné posudzovať aj otázky premlčania nárokov zo zmluvy o splátkovom úvere. Občiansky zákonník v ust. § 101 upravuje totiž kratšiu, len trojročnú, premlčaciu dobu ako Obchodný zákonník v ust. § 397, ktorý ustanovuje všeobecnú štvorročnú premlčaciu dobu.

Tiež konštatoval, že v čase rozhodovania súdu bolo účinné ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúcim voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku, alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Prvostupňový súd tiež konštatoval, že žalobca podal žalobu 17.07.2013, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá k 20.12.2010, z čoho vyplynulo, že žalobcovi, ktorý sa stal veriteľom pohľadávky voči žalovanému z úverovej zmluvy na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, bolo možné priznať nárok na zaplatenie tých plnení z úverovej zmluvy, ktoré sa stali zročnými najneskôr po 17.07.2010, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie týchto nárokov. Nároky zročné skôr sú podľa presvedčenia okresného súdu premlčané. K nepremlčaným nárokom žalobcu potom podľa okresného súdu patrí nárok na splátky úveru, ktoré sa stali zročnými v čase od 20.07.2010 do 20.12.2010, čiže nárok na zaplatenie šiestich splátok po 818,- Sk, čo spolu predstavuje sumu 4.908,- Sk, v prepočte 180,756 eur. Tiež konštatoval, že v týchto splátkach boli zahrnuté zmluvne dohodnuté úroky, ktoré boli dohodnuté ako pevné a poplatky za správu úveru.

Ďalej okresný súd dospel k presvedčeniu, že pokiaľ žalobca uplatňoval nárok na úroky z omeškania v celkovej vyčíslenej výške 261,84 eur, ktoré boli vypočítané za obdobie od 21.03.2006 do 21.12.2010 v zmysle podania žalobcu zo dňa 05.11.2014 spôsobom, ktorý je tam uvedený, možno žalobcovi priznať úroky z omeškania len do 21.12.2010, a to z jednotlivých ročných splátok od 20.07.2010 v 8 % sadzbe. Úrok z omeškania zo splátky zročnej k 20.07.2010 v sadzbe 8 % ročne zo sumy splátky 27,15 eur (818,- Sk) potom do 21.12.2010 predstavuje sumu 0,905 eur, 8 % úrok z omeškania ročne zo sumy 27,15 eur, za obdobie od 21.08.2010 do 21.12.2010 predstavuje sumu 0,724 eur, 8 % úrok z omeškania ročne zo sumy 27,15 eur od 21.09.2010 do 21.12.2010 predstavuje sumu 0,543 eur, 8 % úrok z omeškania ročne zo sumy 27,15 eur od 21.10.2010 do 21.12.2010 predstavuje sumu 0,362 eur a 8 % úrok z omeškania ročne zo sumy 27,15 eur od 21.11.2010 do 21.12.2010 predstavuje sumu 0,181 eur, spolu takto vyčíslené úroky z omeškania z posledných šiestich nezaplatených splátok ku dňu 21.12.2010, teda ku dňu postúpenia pohľadávky predstavujú sumu 2,715 eur. V istine 180,756 eur, ktorá predstavuje podľa okresného súdu súčet zročných splátok v období od 20.07.2010 do 20.12.2010, sú v zmysle úverovej zmluvy započítané aj riadne zmluvné úroky a pravidelné poplatky za správu úveru. Nároky na úroky a poplatky, ktoré vznikli pred 17.07.2010, nebolo možné žalobcovi priznať, nakoľko boli premlčané. K takto premlčaným nárokom patrili aj poplatky za upomienky, ktoré žalobca rozpísal v podaní zo dňa 05.11.2014, avšak nároky na tieto poplatky, ako súd konštatoval, vznikli dávno pred 17.07.2010, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nárokov na ne v súdnom konaní. Okresný súd dospel k presvedčeniu, že žalobcovi bolo možné celkovo priznať len sumu 183,471 eur, čo predstavuje súčet sumy 180,756 eur a súčet sumy 2,715 eur z titulu vyčíslených úrokov z omeškania. Vo zvyšku uplatneného nároku okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Až do zaplataenia dlžnej časti úveru má podľa okresného súdu žalobca ako veriteľ právo na zaplataenie dohodnutého zmluvného úroku vo výške 17,30 % ročne z istiny 180,756 eur od 22.12.2010 do zaplataenia (ust. § 503 ods. 3 druhá veta Obchodného zákonníka).

Okresný súd konštatoval, že nárok žalobcu na úroky z omeškania z nezaplataenej a nepremlčanej istiny úveru vo výške 180,756 eur nachádza právnu oporu v ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca požadoval z nezaplataenej istiny úveru, ktorú si okresný súd ako nepremlčanú zistil vo výške 180,756 eur, 9 % úrok z omeškania ročne. Keďže však žalobca sám konštatoval, že Slovenská sporiteľňa a. s. so sídlom v Bratislave stanovila úroky z omeškania v sadzbe 8 % ročne od 15.01.2009 zverejnením na webovej stránke, ako aj v obchodných priestoroch a žalobca vstúpil do všetkých práv a povinností banky zmluvou o postúpení pohľadávky, mohol žalobca podľa presvedčenia súdu uplatniť nárok na úroku z omeškania len vo výške 8 % ročne. Preto súd žalobcovi priznal zo sumy 180,756 eur len 8 % úrok z omeškania ročne a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p.

Voči citovanému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd návrh vo zvyšku zamietol a proti výroku o trovách konania. Odvolanie odôvodňuje ust. § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) O. s. p., majúc za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Nesúhlasí s právnym posúdením, že na spotrebiteľskú zmluvu, čo sa týka premlčania, je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Má za to, že aj keď má zmluva spotrebiteľskú povahu, zmluva si naďalej zachováva svoj obchodnoprávny charakter. Uvedený právny záver vyslovili vo svojich rozhodnutiach viaceré krajské súdy a dokonca aj Najvyšší súd SR. Je nepochybné, že ide o zmluvu o úvere v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere patrí podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy, t. j. dňa 11.01.2006 Občiansky zákonník v ust. § 52 ods. 1 uvádzal, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplataené zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa ust. § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na strane druhej spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Z Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy bolo možné vyvodiť, že úverová zmluva ako absolútny obchod spotrebiteľskou zmluvou nie je. Je však potrebné poukázať aj na to, že podľa ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. bol pojem spotrebiteľských zmlúv rozšírený tak, že spotrebiteľskými zmluvami sú aj zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka. Spotrebiteľský úver však nie je jeden zmluvný typ, ale osobitný subtyp zmluvných typov. Nejde o samostatný zmluvný typ vylučujúci použitie Obchodného zákonníka. Tvrdenia o tom, že v prípade, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, vyplýva výlučná pôsobnosť Občianskeho zákonníka, na daný vzťah nemajú žiadnu normatívnu oporu a priečia sa pravidlu *lex specialis derogat lex generalis*. Žalobca poukazuje na názory viacerých právnických osobností JUDr. Jany Bajánkovej (článok „Spotrebiteľ v exekučnom konaní“), prof. JUDr. Petra Vojčíka, CSc. uverejneného v Bulletin slovenskej advokácie č. 12/2008. Profesor Vojčík uvádza, že pri uplatňovaní jednotlivých právnych prostriedkov je veľmi dôležité posúdiť, akého charakteru je spotrebiteľská zmluva. Uvedené má zásadný význam pri uplatňovaní práv spotrebiteľa iba v jednom prípade - práva na ochranu pred neprimeranými podmienkami je úprava jednotná a spoločná, bez ohľadu na to, o akú zmluvu ide. Tak pokiaľ pôjde o ostatné právne prostriedky, bude právne dôležité posúdiť, či ide o zmluvu občianskoprávnu alebo obchodnoprávnu, pretože v mnohých prípadoch bude potrebné aplikovať všeobecnú úpravu v týchto kódexoch (napr. úprava o premlčaní, výške úrokov z omeškania a pod.). Pokiaľ ide o otázku premlčania nárokov z úverovej spotrebiteľskej zmluvy, žalobca uvádza, že spotrebiteľskou zmluvou je aj absolútna obchodná zmluva bez ohľadu na to, že sa riadi právnym režimom Obchodného zákonníka. Pre zdôraznenie vyššie uvedených záverov poukazuje žalobca na českú právnu úpravu, a to ust. § 262 ods. 4 Obchodného zákonníka, ako aj poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo 3337/2010. Záver o aplikácii Obchodného zákonníka neodporuje ani rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/20/2009. Žalobca žiada, aby sa na právny vzťah aplikoval právny režim Obchodného zákonníka, pretože tento právny režim je pre

úverovú zmluvu ustanovený priamo zákonom, teda nie na základe dohodnutej zmluvnej podmienky. Žiadne zákonné ustanovenie zabezpečujúce ochranu spotrebiteľa, a to ani ust. § 54 Občianskeho zákonníka nezakladá možnosť voľby, resp. výberu toho právneho režimu, ktorý je pre spotrebiteľa v tom ktorom prípade, či momente priaznivejší. To, čo je predmetom posúdenia v rámci ochrany spotrebiteľa, sú zmluvné podmienky a nie právny režim právneho vzťahu. V tejto súvislosti poukazuje na viaceré vymenované bližšie špecifikované rozhodnutia krajských súdov v Slovenskej republike, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu č. k. 6MCdo 4/2012, v ktorom uznesení najvyšší súd výslovne uviedol, že v prípade úverovej zmluvy ako tzv. absolútneho obchodu použitie ustanovení Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy ani pri posudzovaní otázok premlčania, keďže všeobecná úprava premlčania je obsiahnutá v obchodnom práve, konkrétne v ust. § 387 a nasl. Obchodného zákonníka. Z vyššie uvedených dôvodov má žalobca za to, že súd prvého stupňa mal na predmetný právny vzťah aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčaní, v dôsledku čoho nesprávne určil nepremičanú časť nároku žalobcu. V prípade správneho právneho posúdenia, t. j. podľa ustanovení Obchodného zákonníka záväzok žalobcu nie je premlčaný. Správne posúdenie veci je podľa odvolateľa v danom prípade rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej. Podľa odvolateľa súd prvého stupňa mal na predmetný záväzkový vzťah aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Vzhľadom na uvedené potom splátky počnúc splátkou splatnou dňa 20.07.2009 do 20.12.2010 nie je možné považovať za premlčané.

Žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v rozsahu druhého výroku zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. V prípade, že by odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, navrhuje, aby zároveň v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p. vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustil dovolanie o odvolacej otázke: Potreba aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka na zmluvu o úvere uzatvorenej v zmysle ust. § 497 až § 507 Obchodného zákonníka ako tzv. absolútneho obchodu. Rozhodnutie o tejto otázke považujú za rozhodnutie zásadného významu.

Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril tak, že s rozhodnutím súhlasí, avšak uvedenú sumu nemôže uhradiť jednorázovo.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. (z ktorého dôvodu sa rozsudok odvolacieho súdu nedotýka odvolaním nenapadnutého výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 183,471 eur, spolu so 17,30 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 180,756 eur od 22.12.2010 do zaplataenia a s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 180,756 eur od 22.12.2010 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p., a preto nie je žiaduce, aby opakovane vecne správne závery okresného súdu.

Odvolanie žalobcu obsahuje v zásade jednu odvolaciu námietku. Žalobca nesúhlasí s aplikáciou ust. § 101 Občianskeho zákonníka na danú vec, majúc za to, že na súdenú vec bolo potrebné aplikovať 4-ročnú premlčaciu dobu upravenú v ust. § 397 Obchodného zákonníka.

Odvolacia námietka nie je dôvodná.

Okresný súd postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ust. § 101 Občianskeho zákonníka o premlčaní.

Nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

Z dôvodu, že prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľskú zmluvu aj v prípade úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu už bolo nielen v aplikačnej praxi, ale aj v legislatívnej rovine vyriešené a uvedený postup súdu má oporu aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, nie je dôvodné pripustiť na vyriešenie tejto otázky dovolanie.

Odvolací súd sa rovnako stotožňuje aj s aplikáciou ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. účinného od 01.05.2014 na súdenú vec. Citované ustanovenie zakotvilo povinnosť súdu v každom konaní preskúmať, či nárok uplatňovaný proti spotrebiteľovi nie je premlčaný, resp. či nie je daná iná zákonná prekážka, ktorá by neumožňovala nárok po práve priznať. Niet pochýb, že citované ustanovenie má procesnoprávny charakter. Ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a keďže neobsahuje osobitné prechodné ustanovenie, ktoré by účinky posúvalo na veci rozhodované po účinnosti predmetnej právnej úpravy, je potrebné ho aplikovať na všetky súdené veci v čase rozhodovania. Ide o tzv. režim okamžitej aplikability, ktorý sa uplatňuje pri procesných predpisoch.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný bol v konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú, preto mu ich odvolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.